

ZĂRI ALBASTRE



**Număr comemorativ cu prilejul semicentenarului
Licelui „Mircea cel Bătrân“**

Anul II, No. 5, Constanța

MCMXLVII

ZĂRI ALBASTRE

Aere përenniale	Gr. Salcoanu
Sensul unei tradiții	I. Bann
Primăvara Euxină	A. Dumitrescu
Cara-Câz	
Copilarie	C. Scrima
Prof. Virgil Andronescu	I. Micu
Profesorul Ion Fodor	I. Badiță
Retragerea	E. Stănescu
Inimi în bezna	Gh. Jipa
Fluturări de gânduri	M. Cazacu



Aere perennius

Ca o pânză călătoare pe întinsul unei mări,
Jumătatea unui secol a trecut, pierind în zări;
A trecut, luând cu sine chipuri dragi și frunzi mărețe,
Pline de avânturi, clocotind de tinerețe.
Văd liceul, văd profesorii, țărnul mării cu vapoare
Și copilăria 'ntreagă înaintea imi răsare.
Diminești pumii de toamnă, primăveri trandafirii,
Ierni, zăpezi, sirene triste în amurguri viorii.
Și, cu cărțile sub brașu-mi, mă tot urc mereu pe trepte;
Profesorii, și ei, urcă, pe aceleași drumuri drepte,
Și aprindă pălăla într'un suflet de copil.

Ea visez cu 'nfrigurare cer albastru de April.
Ce m'aș fi făcut în ceața dimineților de iarnă,
Când talazuri spumeoase peste țărniuri se răstoarnă,
De n'aveam în luru-ni glasuri de apostoli să mă'ndemne
Să m'avânt în alte sfere și să uit tristele semne?
Iată-l, unul câte unul, cum răsar din amintiri,
Ca miresele ce urcă din uscății trandafirii.
Iată-l pe *Grigore Rogu*, potolit și blând în mers,
Cu privirea zămbitoare în scandarea unui vers,
Geniul antichității scapără în ochii săi,
Poetia lui *Horățiu* și *Virgiliu* în vâpăi
Arde'n sufletul acesta, răsfărând în noi lumina;
Iar *Lucrețiu* și *Ovidiu*, *Cicero* și *Catilina*,
Se 'ntâlnesc sub fruntea-i naltă, într'un nesfârșit concert,
Pe când trupul, praf, de veacuri, doarme undeva,
Inert.

Predicând cu gest socratic antica filosofie,
Nepăsarea'n fața celor ce au fost și au să fie,
Zămbetul, semnătatea calmului olimpian,
Neclintit imi stal în față, prezicând că tot e van,
În afară de florul cugetărilor: semne.
Al plecat demult din lume, dar, mereu te simt în mine.

Ca un alt Meșter Manole, Balaban din cretă soate
Munți de cifre și formule, ce se spulberă cu toate
Sub buretele ce trece peste tablă ca simunul.
Act, unul e o mie, acti, mia este unul.
Și în foșnetul de cretă, trece timpul monoton.
Uneori, prin săli, adie corul Domnului Baston...
Tot mai tare, peste școală, încep voci să se întreacă
Și un cânt răsună jalnic: „Du-te dor în valea seacă!”
Anii s'borară și Maestrul, dus la Opera Română,
Moruzov, suav, apare, cu a lui vrăjită mână
Și liceul scriindu-i marșul plin de avântări,
Ne îndeamnă, duși de doruri, „să sburăm spre alte zări!”

Ion Fodor l'față aspră, încrețită l' însă, viu,
Ochii fulgeră sub gene, scăpărând de ironii;
În avântul inspirării, părușii cade peste frunte;
Trup firav, prin cugetare creștii în ochi-mi cât un
munte;

Măna-ți lunecă pe hartă, peste țări și peste mări

Și smulgându-ne din clasă, ne arunci în depărtări,
Ne răpești în adferea vânturilor alizee,
Regiunile polare ca străfulgere scânteie,
Eschimoși cu blănuri albe se ivesc dintre ghețari,
Ca un zeu al nesfârșirii și pustului ne-apari,
Fraza ta ne fură mintea, faci un veac dintr'o minută
Și când sună, ora noastră ni se pare-aba 'ncepută.
Unde-i fulgerul privirii? Unde-s spiritele fine?
Al plecat demult din lume, dar, mereu te simt în
mine.

Ca un Faust, dintre aburi și formule de chimie,
Negulescu se desprinde, confundat în reverte;
Sombrou, statuar și rece, nu glumește niciodată;
Asprele-i priviri fatale, sub sprânceana încruntată,
Fac elevii să inghețe, să se 'nchine pe ascuns;
E intruchiparea spalmel, taciturn și nepătruns.
Dar, figura lui posacă planuri tainice ascunde;
Veșnic printre eprubete, vase strâmbe sau rotunde,
Zi și noapte se frământă, făurește o idee
Și deasupra tuturoră vrând liceul lui să stee,
Din asprime și tăcere, din efortu-i creator,
Dărul viitorimii un mareț laborator.

Ca săgeata ne străpunge raza caldă din privirea
Preotului Rădulescu. Parcă se răstoarnă firea,
Când ridică glas de tunet; chitar și rali se simt buni,
Când cuvântu-i zugrăvește ale Domnului minuni.
Toată clasa se'nfioară, când, de-a lungul și de-a latul,
Ne împrășteie cădelnița de cuvânt luminatului.
Pletele-i se mișcă 'n aer, în cutremur de simțiri;
Sub arcadele sprâncenii ridicate de ulmii,
Fulgeră Dumnezeu!rea cea! inspiră să vorbească,
Sfășind întunectimea, indoala omenească.
În lumina veșniciei, Tu plutești, acum, Părinte,
În cântările de ingeri, în sulșurile sfinte,
În vizeja fără nouri, sus, pe culmile divine!
Al plecat demult din lume, dar, mereu te simt în mine.
Melodii eoliene mângăie, acum, pe-acei
Ce tubise simfonia: *George Carp*. Purta în el
O dorință nesfârșită de-armonii beethoveniene.
Parcă-l văd-i ochi de tăclune, într'un freamăt viu de
gene,

Nasul mic, gura cărnoasă, sculpturală, zămbet fin,
Ironie în privire și umor diamantin.
Măna-i ce trăgea pe tablă minunatele contururi,
Ca un nour alb de spumă ce rămâne în azururi,
Mi-a rămas pe veci în suflet! Măna lui care scotea,
De pe tabla ca de smoață, slova împede de nea,
Ne trezea din ascunșuri o putere creatoare,
Un avânt spre poezie, spre gândire și visare.
Unde-s mândrele-i desene? Unde-s blânde-le-cuvinte.
Al plecat din lumea noastră, dar, mereu te port în
mintea,

A trecut pe-aici, vreodată, trupeș, nalt, surăzător,
A trăit, pe-aici, Miteșcu și-a sperat în viitor ?
Ne-a strâns mâna cu putere, în cuprinsul mânăii sale?
Unde-i astăzi ? Unde-s, oare, ale crișului petale,
Ce ne-au parfumat o clipă visul anului trecut ?
Somn de ghiță se așterne peste flori și peste lut !

A urcat aceste trepte Rucăreanu cel Istej ?
Și, vorbind de continente, a cuprins în mână, semet,
Tot pământul, cu pustiuul, cu oceane, cu imperii,
Himalala, Everestul, Anzii și Cordillierii ?
Rucăreanu, freamăt tânăr de speranțe și de glume,
Ochi albaștri, zâmbet candid, prea curând te-ai dus
din lume !

Fericiți, plutii, acuma, în albastrul fără pată,
Voi, ce-ați ogîndit în suflet nesfârșita înstelată
Peste toți senin, zâmbește, cu privirile de sănt,
Cătorul, Ioan Bănescu, valvătaia de avânt,
El, cea pus întâia pîtră și întâul gând, din care,
S'a infiripat lumina de lumină datătoare.
Prosternată 'a fața voastră, dela voi să se inspire,
Azi, Dobrogea vă aduce îmul et de preamătre !
Voi ați făurit un suflet ce-l simțim vibrând în noi
Și vegheați asupra noastră din viața de apoi.
Iar miloasa Providență a voit, slavit Liceu,
Să mai fie în viață dascăli dragi din timpul meu :
Pană, veselul Maestru, sculptor de eleganță,
Cu pas falcic și melodic, cum e versul dintr'o stanță,
Jubilând de-un brav orgoliu, în serbări de zece Mal.
Fălfăle de pele 'n aer, glasul tună : „Pe loc, stă !”
Când fanfara întonează marșul defilării, Pană,
Mai superb ca generalul, mai ușor decât o pană,
Cu liceul drag, prin fața sculptoarelor tribune,
Un torrent de pași îl face în cadență să răsunе ;
Se înalță vijeliile de aplauze în aer,
Trâmblăți, bubuit de tunuri, cu uralele se 'ncear :
Tu, Constantinuc Pană defilezi, senin, măreț,
Rămânând ca o icoană a eternel tinereți.

Tomș, tainică figură, din adâncul vremii svon,
Cu romantică privire, amintind pe lord Byron,
Trist, pe țărmul lui Ovidiu, stândând versurile triste,
În frumoșe, neultate, dintr'neți de amestle,
Ne'nțeles, purtând prin Tomis, în trecut cu mîntea dus,
Pe Steluța lui lubită, mândra floare ce-a apus,
Berbier, cu glasul dulce, ca un murmur de iafan,
Cu suavități de inșer și parfum verianian ;
Mureșeanu, adiere de gândire și de vis,
Minte luminată 'n Londra, în Geneva și Paris,
Cugetând că 'n viața asta, umbră searbădă și vară,
Numal slova dălnuește, fine „Cartea sub icoară” ;

Și Zăgoicea, mic și frav, spirit ager, care știe
Să s'avante în algebră și în trigonometrie
Și repaos negăsindu-și, în aprinșele lui doruri,
Pună opere în scenă și conduce vaste coruri ;
Și cu ochi adânc, cu barbă, palid, Stăvru Tarosov,
Un paletă scoate dela, marea, liliacul mov ;
Și Părintele Costică, silitarul din Palas,
Ce curat ca o vestală în credință a rămas ;
Și Onoriu Mironescu, o grădină cu petale,
Ce țapve prin cuvânto-și un muzeu de naturale
Și ca fluturii în robur cunaștitele-și curg vil,
Îmbrăcând fustla, roca, în culori de poezii.
Prea senaritul Preot Ghiță, cu glas dulce și sonor,
Bland apostol, între dascăli, veșnic împăcîntor ;

Șters, umil, când e 'ntre oameni, prea supus lui Dumnezeu,
Ci, Duminica, la slujbă, în amvon, părănd un zeu ;
Eruditul Lăzărescu, de franceză, nalt, subțire,
Ochi albaștri, cu blândețe nesfârșită în privire ;
O figură delicată, ca și chipul lui Musset.
Parcă-ud : „Mettez cette phrase au présent et au
passé”.

Ore dulci de incântare ale timpului senin,
Când citeam cu tine „Lacul” lui Alphonse de Lamartine !
Ore candidе, neșterse, înștrate 'n collar !
Ce frumos scandal tirade din Hugo și Moliere !
Cum, în „Lac”, poetul Franței veșnic a sa iubire,
Tot ce ne-ai vorbit, Maestre, ne-a rămas în amintire.

Și desprins din cadra vremii, cu chip rece, cum e sloful,
Cu ochi calzi și pilni de gânduri, imi apar, Ion Bentaioiu.
De o mândră gravitate, cu un mers impunător,
Glacial în atitudin și 'n gândiri scântecelor,
Un amestec de sfilă și bravură delicată,
Răsăreai din altă lume, făcând inimă-mi să bată.
Aud primele-ți accente, aud tonul magistral,
Ritmul frazei care curge, se revarșă cu un val,
Și dintr'ansa simt cum crește, ca lumina din genune,
Splendida, imaculata poeziei viziune.
Vrăjitor de mîni și inimii, elegant ca un sonet,
Nu m'a prins deloc mirarea, când aflai că ești poet

Comoară de știință, de vervă și elan,
Cu neultatu-și zâmbet, surăzi, Coriolan.
Te-ud, și-acum, ca 'n vremea, când, zogrăvind trecutul,
Făcea să crească 'n fulgeri, cu lancia și scutul,
Vitejii țării noastre, apărători de neam,
În reverii mărețe, atunci, mă adănceam ;
Torrentul frazei tale, purtându-mă departe,
Făcea să simt că timpul apus e fără moarte,
Că totul se preschimbă în amintirea sfântă,
Că numai lutul piere, iar sufletul s'avântă
În viitor, în spațiu, ca vocea în ecou,
În nesfârșită viață a sufletului nou.
Sub'tine, se înalță frumosul monument,
Liceul, grav, cu aer de sombru occident ;
Se întripează visul din vremi îndepărtate :
O vară de știință în antica cetate !
Priveste-și și fii mardru ca 'n vremile de mîne,
Ca farul, peste valuri, de-a pururi, va rămâne !

Ca o pânză călătoare pe întinsul unei mări,
Jumătatea unui secol a trecut pierind în zări ;
A trecut, luând cu sine chipuri dragi și frunzi mărețe,
Întai pilne de aventuri, clocoțind de tinerețe.
Cărturari din vremi apuse, școala voastră imi apare
Cu un varf semeț de munte în străfulgere de soare ;
Voi, ca brazil fără moarte, năzuți senini spre cer ;
Iar la poale, jos, departe, în cetățile de fier,
Nesfârșite generații drum prin negură își tale,
Luminate de a voastră apostolică vâpale.
Cu svăcnirile simțirii, cu al mînții voastre sbor,
Cu avânturile sfiate, ați trecut în pieptul lor ;
Și printr'ansii veți străbate veacurile ce-au să vină,
Ca o splendidă, eternă vijelie de lumină !

GRIGORE SALCEANU

SENSUL UNEI TRADIȚII

„E o tradiție a școlii care nu trebuie uitată, nici părăsită. Ce e bun, sănătos, verificat prin experiență, trebuie păstrat, întregit desăvârșit de urmași”.

Prof. Gh. Coriolan

foat dir. al I. M. B.

În viața instituțiilor, ca forme ale vieții sociale și culturale, sunt momente rezumative, ce ies din comun prin semnificația lor etică. Un astfel de moment este sărbătorirea celor 50 de ani de existență și înfăptuirii ai Liceului „Mircea cel Bătrân” din Constanța.

Momentul acesta se prezintă sub două aspecte: unul obiectiv și altul subiectiv. Valoarea obiectivă constă în rezultatul muncii creatoare, în cadrul vieții colective, a oamenilor formați suflătește de liceul nostru. Valoarea subiectivă constă în plusul, față de valoarea obiectivă, ce-l aduce acest moment prin evocarea caldă și plină de duioșie a tineretii cu visurile, credințele și amăgirile ei, pentru toți cari au crescut în atmosfera morală și munca creatoare a acestui liceu.

Liceul „Mircea cel Bătrân” a luat ființă în 1896. Începând dela această dată până în prezent a avut menirea, să formeze din punct de vedere intelectual și moral generațiile dobrogene. În activitatea desfășurată în cursul acestei jumătăți de veac, nu s'a făcut niciodată diferență între elevii de origine socială sau etnică deosebită. Pentru toți porțile lui au fost larg deschise, iar formația lor sufletească a fost întotdeauna în formația de ideile mari și permanente ale omierii: a binelui, adevărului și frumosului. În imprimarea spiritului de ascensiune al vieții acestui liceu, profesorii cari au muncit cu devotament și sinceritate au avut un rol decisiv.

Deasemenea liceul a avut un rol hotărîtor în procesul de încheiere al formelor de viață modernă în Dobrogea. Dacă cercetăm în mod amănunțit faptele, ce au remarcat în viața Dobrogei, acte de progres, se constată fără greutate, că cele mai multe dintre ele sunt legate de numele foș-

tilor elevi ai acestui liceu. Aceste fapte de progres au dus în mare măsură la configurația spirituală, economică și socială a Dobrogei de astăzi. Fără această desțelenire a energiilor creatoare, avem convingerea că Dobrogea și Constanța, în special, n'ar fi putut ajunge ceea ce sunt astăzi în viața românească.

Sărbătorirea semicentenarului liceului este nu numai un omagiu adus activității desfășurate în cei 50 de ani și o manifestare a unei gratitudini față de toți cari au muncit desinteresat la crearea tradiției școlare, ci și manifestarea credinței în ideea de cultură și progres în acest colț de țară, unde din cauza vicisitudinilor istoriei, ce au durat veacuri de-a rândul, aceste roluri au fost inexistente credința în valoarea eternă a binelui, a frumosului și a adevărului constituie temelul progresului în care au crezut cu tărie înaintașii noștri. Intemeiați pe tradiția sănătoasă creată de înaintașii noștri, munca creatoare a liceului își găsește astfel o deplină justificare socială și culturală în cadrul efortului comun de ridicare a țării și a poporului nostru. A păstra neștirbit în conștiința școlii noastre patrimoniul tradiției este o datorie scumpă a celor ce muncim la liceul „Mircea cel Bătrân”. Păstrarea nestinsă a torței aprinse de înaintași, însemnează pentru noi executarea testamentului lor moral și a credinței lor în rosturile liceului. „Acum numai școala are menirea să consolideze și să desțelenizeze ogorul sufletească așa de bun al neamului, afirmase la seburne de 25 de ani ai liceului, Profesorul Virgil Andronescu unul din pionierii de modernizare al Dobrogei și al Constanței. Liceul și-a împlinit în acest pătrar de veac această sarcină. Satisfacția înaintașilor poate fi deplină.

„Invidiez, dar și fericesc pe cei ce vor sărbători jubileul de 50 de ani al acestui liceu. Și din mormintele noastre, noi bătrânii vom tresări de mulțumire”.

Prof. Virgil Andronescu

Gândul lor s'a împlinit.

ION BANU

Primăvară euzină

Tristețea apelor s'a luminat
În largul sur, ca o fereastră 'n zare
Ca un zăbranic desprimăvărat,
Când ldele torc proaspete fuloare.

Și marea iar își dote pe obraz
Cu farduri de marmorean azur,
Să culce soarele pe sânu-i de altaz,
Să-i legene trîrema de Augur.

Tot pentru el își puse 'n ochi agate
Și lui mireasă 'n vâl duminical,
Cu undele-i, cu mâini catifelate,
L-alintă în comori de viu coral.

Trec dârz prin răsărituri cormoranii,
Cum anii cei desculți prin tinerețe...
Ca undele spre vaduri de pierzanii,
Noi ne-adâncim în toamne și'n tristețe.

Căci, cum pornim pe ambele calești
De spume, către vis sau orizont,
Tot mai amar sorbim aurora 'n cești,
Prietene din Euxinul Pont...

Aurel Dumitrescu

Cara-Câz

De unde vij, bătrâne vânt hoinar,
Cu-acest puhoi de melodii nebune?
Ce duhuri ale stepelor în strune
Deslănțui azi, ca un potop barbar?

Se 'ntoarse Cara-Câz, vrăjita cupă,
În visul tău trudit de ciunt salcâm,
Cu fruntea, rană pe-un apus de Crâm,
Cu umbra arsă de-o nălucă scumpă?

I-adulmecii poate urmele prin miriști,
Ce toamna le rodi în bozi și 'n murē,
Sau poate-aștepți o șoaptă să se 'ndure
Din glasu-apus în noaptea mării liniști?

Haiduc de stepă, voievod fără surās,
Gem plopii 'n câmp, se povârnesc aguzii,
Se pierd în ape cormoranii. Auzi-i?
Nu mai invie moarta Cara-Câz...

Rănite aripi, frunzele-au să cadă
Pe strune reci, pe inima-ți de scrum
Și-aceiași vechi salcâmi de lângă drum
Vor sângera cu creștetu 'n baladă...

Aurel Dumitrescu

Copilărie

Mă 'ngrop în mine astăzi tot mai mult
Și amintirile le simt cum cad — casmale —,
Trec ciutele tristeții în sandale
Spre luminișul neștiut din suflet și le-ascult.

S'a strecurat amurgul — fur — printre perdele
Și m'a cuprins în el ca o verigă,
Trecutul mă 'ngenunche și mă strigă
Când minutarul sparge liniștea orelor grele.

Ca eri abia de-o șchioapă, fraged cucuruz,
Pe-aceleași vechi maidane cu gunoaie,
Părea pe-atuncia cerul că mă'ndoaie
De vream din lună seara să mușe ca din harbuș.

În trapul cailor de soc treceam precum
Cu greierii adesea dormiam prin bălării
Când mă pânneau pe-aproape tăcutele stihii
Și-am asvârlit cu praștia în smeu înălțat de peste drum.

Jucam chiar copii prin dreptul unui gard
Căci n'am avut ca alții prea multe bucurii,
Și'n nopțile de ghiață și pustii
Am plâns privind luceferii cum ard.

Am început să scriu cu pasul pe nisip —,
Nu-mi cumpărase nimeni tăbliță cu condei,
Creșteau în mine primii ghiociei
Și semnele deprinse îmi surădeau pe chip.

Puteam citi în orice abecedar
Cu pagini mari și poze colorate,
Am învățat apoi pe rând de toate
Iar pentru socotit duceam un pumn de boabe 'n buzunar.

Mă regăsesc ca 'ntr'un album în amintire
Cu șorțul scurt și gulerăș de nea,
În ochi cu năsfârșite tăceri de catifea
Și 'n mâini cu un ghiozdan de vise sau poate
chiar o carte de citire.

.
.

Cu tinerețea trec de mult pe lângă ani,
Mă pierd prin viață 'ncet, pe nesimțite
Și abia 'n târziul toamnelor cănite
Caut urma pașilor dintâi pe sub castani.

Const. Scrimă

Profesorul VIRGIL ANDRONESCU

Contribuție la istoricul școlilor în Dobrogea

Intr'o broșură apărută pe la începutul veacului nostru, sub semnătura lui Virgil Andronescu, unde sînt cuprinse *prospectul* și *regulamentul* Institutului Mircea-Vodă (Constanța, 1903), se află o seamă de date pline de interes pentru istoricul liceului anul acesta sărbătorit, la cinczeci de ani ai existenței. Citindu-le, ai în față tabloul greutăților împlinite pe drumul spinos al școlii, dar în același timp avîntul tinerilor profesori, veniți cu inimă românească, să descalece, ca niște voevozi ai culturii, în ținutul „scitic” dintre Dunăște și mare. Mîntea noastră caută să-și închipe o Constanță de început de veac și să reconstitue într'un fel, după urme, o viață de gînduri și simțiri de multe ori superioară mijlocului aceleiași veac. Legați mai mult de lumea sufletului și mai puțin de frămîntările și nevoile zilei, animați de planuri mari, singurele care pot promova examenul culturii, acești „descălecători” pe pămîntul Dobrogei au trasat căi pe care, cîteodată, mergem și azi. Din pleiada acestora este profesorul V. A., cel dintîi director al liceului constănțean, pe atunci „institut particular”: liceu real, modern și clasic, dublat de un curs comercial superior.

Pînă la 1900, în Constanța, funcționase numai *Gimnaziul Mircea cel Bătrîn*, înființat cu patru ani înainte.

În acel an, avînd cea dintîi serie de absolvenți ai cursului gimnazial și punîndu-se problema completării studiilor, profesorii gimnaziului au depus stăruință la înființarea liceului. Țineau seamă, la realizarea acestei hotărîri, de imposibilitatea unor părinți de a-și trimite copiii în altă localitate, simțeau deci — cum spune și prospectul întocmit de V. A. — nevoia de a ajuta o populația școlară. Iată dar esențialele erau temeiul, cu ce inimă porneau la o activitate acești oameni. Cererea profesorilor se face simțită și la centru, la Ministerul Instrucțiunii Publice, cererea prin care își luau obligația să predea gratuit — pe timp de un an — cursurile, și astfel se primește autorizația de înființare a liceului. „O bucurie generală anima pe toți părinții care aveau copii la gimnaziu...” mărturisește V. A., desigur cu legitim entuziasm, fiind el însuși printre profesorii care se ofereau să predea lecții fără plată. Bucuroși că se asigura ființa cursului superior, prin această clasă aprobată de minister, părinții cer Primăriei Constanța un ajutor de susținere a liceului pînă la completarea întregului curs superior, cînd, potrivit tratărilor de înființare, școala avea să treacă, în întregime, pe seama ministerului. „Din nenorocire — spune V. A. — toate încercările depuse pe lângă Primărie au rămas, infructuoase, iar li-

ceul, încă din primul an, urma a fi desființat”. Aceeași poveste, așa dar: la entuziasmul oamenilor de cultură, se răspundea cu indiferența oficială. Grație însă profesorilor cursurile nu s'au întrerupt pînă la finele anului școlar 1900—1901. Anul școlar următor părea să nu mai nîbă aceeași sorti: profesorii nu puteau fi permanent obligați la muncă suplimentară și gratuită, căci Primăria orașului nu-și păstrase angajamentul de a subvenționa liceul pentru a plăti profesorii ce urmau a fi aduși...

Astfel liceul a fost desființat sau se putea considera astfel. „Atunci atît elevii doritori de muncă, precum și părinții lor, au început a bate drumurile pe la diferitele autorități locale, însă în zadar” (V. A.).

Acum intervine însuși cîtorul acestui liceu: Virgil Andronescu Văzînd dorința de instruire a elevilor, de unde rezulta nevoia înființării unui liceu în localitate, și bazat pe concursul unora dintre colegii săi, cere ministerului de resort și obține autorizația de a înființa „un institut particular” cu liceu și curs comercial. V. A. este prin urmare părintele celor două licee de azi: *Mircea* și *Comercial*. Obținerea autorizației se făcuse cu sprijinul inspectorului C. Banu, al învățămîntului particular, care acorda o atenție deosebită progresului cultural în Dobrogea și căruia V. A., împreună cu elevii săi, aveau să-i închine rodul activității lor într'un volumaș de care va fi vorba mai jos. Cu ce mîndrie scrie el: „Folosele aduse de acest institut sunt de netăgăduit, iar în anul viitor (adică în 1904) vom avea primii absolvenți de liceu și școală comercială din Județul Constanța”.

Și mai departe, cu un avînt sporit: „De acum încolo se va pune barieră venirii în funcțiunile din județ și orașe, a elementelor *sine pretio* din alte părți ale țării... În locul tuturor aceluia care ocupau funcțiuni fără titluri și merite, vor intra fiii Dobrogei, cunoscătorii perfecți ai situației locale precum și a limbilor și a obiceiurilor tuturor naționalităților provinciei”.

Virgil Andronescu a fost profesor de limba latină, însă activitatea sa n'a fost limitată doar la îndatoririle catedrei, ci s'a revărsat pe cîmpul așa de prețios al cercetărilor filologice și arheologice. De remarcat e și faptul că, în școală chiar, a avut un itinerariu pe care nu l-au mai urmat alții. Rămîne mereu un exemplu eloquent „Colecția tomitană” înființată de el și de elevii săi, în 1902.

Cel dintîi număr al colecției, — din păcate

și singurul — cuprinde traducerea „Despre conjurația lui Catilina” a lui C. Sallustius Crispus, făcută de elevii clasei VI, secția modernă, din Institutul Mircea Vodă din Constanța”. Lucrarea, tipărită în orașul nostru (Tip. „Ovidiu” H. Vurlis, 1902), e format de buzunar, cu coperte verzui, cu un număr de 120 de pagini, cu o biografie, pe care e trecut numele oelor doisprezece traducători a autorului în afară de textul traducerii și cu o notă „spre știință”, de unde se vede că publică traducerea acestei opere „nu pentru a câștiga lauri, ci pentru a ne îndruma noi, pe noi înșine, către muncă și folosința patriei”. (Sublinierea e a noastră și ea ține să arate cu ce gânduri frumoase, cu ce dragoste de muncă și patrie realizăm un lucru, pe atunci, profesorul și elevii, în cadrul școlii, pentru cultură...) Nu poate fi îndeajuns prețuită activitatea lui V. A. pe tărîmul școlii, în cadrul specialității sale. Fiind lipsă de manuale nu stă în cumpănă să editeze el însuși două: I. *Epitoma Historiae Graecae* însoțit de fabule, sentințe, tabloul conjugărilor și fragmente istorice (1931); II *Epitoma Historiae Graecae et breviarium Historiae Romanorum* (1932).

Dar școala nu-i ocupă tot timpul. Dobrogea îi deschide un frumos câmp de cercetare, într-o vreme cînd arheologia aducea cele mai prețioase certificate, lapidare, ca privire la permanența elementului daco-roman în această regiune. Într-o lucrare, publicată la 1901, „Contribuțiuni istorice și nume de Dobrogea”, profesorul V. A., între pp. 101—145, se ocupă pe larg de problema numelui Dobrogei, ca răspuns la un articol de ziar bucu-reștean, unde fusese atacată nemulțumitor problema. Fără să încerce o rezolvare cu caracter definitiv, V. A. stringe tot materialul referitor la chestiune, dar aprobînd derivarea numelui dela despotul Dobrotici, sugerează ideea că s'ar putea să vină dela *Dubrovce*ni (Ragusani): aceștia însă n'au stăpînit mult timp și mult teritoriu, „afară numai dacă Dobrotici era originar din Dubrovnic”. Rîndurile finale ale acestui mic studiu merg la concluzia: „Populația rominească a existat în Dobrogea în tot timpul, ca și în toată valea dreaptă dunăreană... Dorobanțul dela podul cuceririi lui Carol poate privi cu drag mult și bine mănoesele cîmpii despre Mare, asupra cărora Ovidiu dela Constanța atestă că sînt ale strămoșilor săi”.

Tot din seria preocupărilor sale cu referințe la Dobrogea e lucrarea scosă cu patru ani mai tîrziu (1905) fruct al muncii într'un oraș de provincie, unde și azi se tingue mulți că nu pot lucra din lipsa mijloacelor informative. E vorba de *Organizația comunelor și provinciei Dacia Traiana*, unde V. A. face următoarea prețioasă afirmație: Studiu Daciei Traiane e baza istoriei noastre naționale, fundamentul neprețuit de care orice Rô-

mân cărturar nu se poate lipsi. Autorul mărturisește, în prefață, că s'a străduit „a întroloca” (verbul e al său) un tot „din pudrerile rămase din trecutul îndepărtat, din inscripțiile și monumentele aflate în pămînt, din *disjecta membra* aflate ici și colo. „Trebuie accentuată aici modestia cu care, în aceeași prefață, afirmă că dorește, dacă el n'a izbutit pe deplin, să fie de folos altora mai pricepuți și harnici, cărora viitorul le va pune la îndemînă un material mai bogat, rezultat al noilor cercetări științifice. Și, în adevăr, problema pusă de V. A., „organizația Daciei”, va fi reluată și dusă cu deosebită competență la capăt de marile noastre arheolog Vasile Pîrvan.

Inventarul preocupărilor latine ale lui V. A. cuprinde și o traducere din poetul comic latin *Terentius: Adelphi* (Frații). Traducerea e în proză și e precedată de un studiu despre Terentius și comedia sa, din care pot fi desprinse rîndurile și pentru noi adevărate: „...punându-ne sufletul în citirea și pătrunderea scrierilor lui Terentius, ne simțim ca și micii copii față de moș sfătosul lor, ne încîntă, simțim ce se cuvine și ce nu, vedem cît trebuie să iubim părinții, cum să ne purtăm, ce caracter trebuie să avem. Dacă fantasti-cul din basme nu există, realul, frumosul, binele, ne inspiră tot așa de mult puritatea și simplici-tatea expresiilor și poveștelor puse în gura perso-nagiilor lui”.

Dar profesorul V. A. n'a rămas numai între rîsturile școlii și ale științei. Puterea sa de muncă se cerea văzută și în domeniul mai larg al vieții publice. Căci pe atunci profesorii erau în fruntea cetății. Înaintea sa, un alt profesor, Ion Bănescu, ales primar al orașului, pusese alina rivnă în realizarea unor opere de seamă de vădită utilitate publică, încît numele său avea să fie mereu legat de orașul acesta. Cu legături tot așa de trănice e legat de Constanța și numele lui V. A., la propunerea căruia s'au construit școli, s'a făcut o biserică, s'au trasat și pietruit străzi. Profesorul făcuse loc edilului, după războiul mondial trecut.

Aș voi să închei aceste rînduri — scrise ca un omagiu pe care de mult doream să-l aduc unui profesor care a învățat latinește odraslele dobrogene. — cu un citat eloquent dintr'o conferință, *Mărul D scordie*, ținută de el în localul Societății „Tinerimea Romînă” și publicată apoi la Constanța (1902), dar nu fără să atrag atenția asupra sensului adinc de care se învredni-cește „Școala are menirea să dea oameni cu ap-titudine corespunzătoare societății care o susține”. Acest om al școlii e dat, în două rînduri numi, soluția nimerită oricărui timp, într'o formulă mereu valabilă.

IOAN MICU

Profesorul ION FODOR

Pe când eram elev în clasa II-a, d, director m'a chemat într-o după amiază la cancelarie.

Acolo, mai era un domn. Stătea la un colț al biroului. Apucase de spătar un scaun din fața sa și-l tot sucea încercând să-l așeze pe toate cele patru picioare. Nereușita acestei operații schimonosise atât de mult făptura lui, care și altfel nu era frumoasă. De enervare începuse să gesticuleze, să bată cu talpa piciorului în dușumea unde își fixase ochii mici, rotunzi, ușor bulbucăți, că eram cât pe aci să isbucnesc în râs. Noroc că d director a prins de veste și după obișnuitul „eh! hai lasă!” mi-a făcut semn că pot pleca, însoțind gestul cu zâmbetul său de o rară finețe și discreție.

Așa a fost primul meu contact cu Ion Fodor, profesor de geografie la liceul nostru. Nu-l avusesem până atunci, dar avuzisem despre dânsul o m. e de năzdrăvăni: că ar fi venit la școală cu ciorapi în buzunare în loc de batiste, cu un pantof lustruit și altul nu, că ar fi plecat dela școală cu catalogul nu știu cărei clase și a participat la toată frământarea din școală timp de trei zile până ce l-a găsit acasă pe un șifonier și l-a adus... și căte altele.

Anul următor, când a intrat în clasă, am rămas surprinși. Așteptam să-l vedem și noi venind la școală așa cum ni se pusesse, ne gândeam la porțiile de râs când, dându-i creion chimic — obișnuia să-l bagen'n gură — l-am fi văzut murdar pe buze...

Nu am înșelat însă. Profesorul a început să explice rar, așezat. Glasul său avea modulații atât de calde, ideile veneau așa de clare și de interesant expuse. Planul nostru de anul săcâi, ca să ne amuzăm parcă nici un fusese făcut. Dela început, cei mai mulți, am fost cuceriiți de felul cum își făcea lecțiile.

Adevărat că era foarte distrat. Remarcam oarecare neglijență în îmbrăcămintă. Și atunci începeau în clasă ghiontele, pufetele de râs, spre marea ciudă a profesorului care isbucnea în aluzii de o mișcătoare ironie la adresa „primitivilor”. „Primitivii” însă nu păreau să fie prea impresionați. Adesea renunța să mai certe, cu un gest ce, însoțit de o caracteristică încrețire a frunții însemna renunțare resemnată, dar și disprețuitoare de a pocăi niște „sălbatici”.

Am încercat să-l copiez în clasa III-a doar, procedând fără dibăcie, am fost prins. Mi-a luat numai fițuica și m'a îndemnat să continui lucrul pe care emoția mi l-a făcut imposibil. Nu mi-a pus nota ce s'ar fi convenit în astfel de cazuri ci mi-a dat cât meritam pentru ceea ce făcusem. Această m'a durut. Am avut impresia că isprava mea era prea de disprețuit ca să mai merite vre-o atenție.

Pe măsură ce ajungeam în clase mai mari, lecțiile profesorului Fodor ne atrăgeau mai mult, Manualul devenea inutil și nu-l mai cumpăram. Un atlas geografic și maculaturul cu notițe ne dădeau totul. Nu-i plăcea reproducerea mecanică a lecției. Punea problemele sub toate aspectele urmărind să obțină dela elevi răspunsuri personale, rod al unui proces de gândire. Când explica, mergea până la cele mai depărtate cauze ale fenomene-

nelor, stabilind apoi urmările sociale ale faptului geografic. Statisticile trăiau sub ochii lui; cifrele reci prindeau viață, fiindcă, dincolo de ele, mințea în veșnică frământare a profesorului ne deschidea calea spre largul câmp al realităților omenști.

Rar se întâmpla să-și facă lecția prin metoda socratică. Răspunsurile noastre nu-l mulțumeau. Atunci, cobora de la catedră și, cu capul ușor înclinat, cu figura interiorizată își depăna domol firul expunerii, plimbându-se dela un capăt la altul al clasei, subliniind ceea ce i se părea mai important print'un ușor gest al mâinii drepte însoțit de o exagerată încrețire a frunții. Cât timp ținea lecția, ochii îi străluceau. Părea că o lumină arde în ei cu o palpăire de pe alte tărâmuri. Așa cum, se plimba, explicând, cu privirea mai mult jos, dădea impresia că vorbește singur. Cred că tot ce ne spunea nu erau constatările reci ci spovedanii intime ale unui suflet continuu frământat de problemele vieții.

Pe când eram în clasa VI-a s'a îmbolnăvit. Cum vindecarea depindea de o operație, a fost nevoit să plece în străinătate. Trenul cu care călătorea a fost asvârlit într-o prăpastie la Bia Torbagy. Vagonul în care se afla a rămas atârnat deasupra haului. După vreo două luni, s'a întors. Ne-am vorbit să-i facem o primire plăcută. M'am instalat la colțul zidului să-l văd când va ieși din cancelarie. Iată!... Ușor înclinat, cu aceeași frunte plină de cute, cu ochii strălucitori privind în jos, îmbrăcat în același costum: haină neagră, pantaloni dungați, cămașă kaki cu gulerul strâns în jurul nodului dela cravată prin obișnuitul ac cu gămălie. Emoționat, mi-am vestit colegii. N'a fost în clasa noastră — în general gălăgioasă — mai multă liniște ca atunci. A deschis ușa. Ne-am ridicat în picioare. S'a oprit o clipă șovăind. S'a uitat spre catedră, și-a aruncat privirea în fundul clasei, apoi spre catalog și, în fine a început să ne privească mai atent pe noi toți, în ochii cărora cred că va fi putut citi sincera bucurie a revederii.

— „Credeam că am greșit clasa!”

Glasul păstra aceleași inflexiuni ironice.

Unul din noi s'a adresat, cu tremur în glas, câteva cuvinte de bun venit, exprimând în același timp în numele clasei, bucuria că a putut scăpa teafăr din nenorocirea prin care a trecut. L'am văzut ochii strălucind intens, plini de fericire, urmându-i-se. Nu era deprins cu atari manifestări. Nea răspuns simplu: „Mulțumesc!”

Cineva l'a întrebat cu timiditate: „Domnule profesor, nu vă supărați: am vrea să știm ce impresie ați avut când v'ați trezit sguduit și când, uitându-vă pe fereastră ați observat că sunteți suspendat cu vagonul deasupra unei prăpastii?”

— „Atentatul s'a produs noaptea. Cei mai mulți dormeau. Cei ce au căzut în prăpastie și au murit au avut o moarte fericită.”

A evitat să ne spună mai mult. Răspunsul însă deschidea o porțiță spre sufletul său mereu frământat. Probabil regreta adânc că n'a avut norocul celor ce nu s'au mai întors din drumul vieții...

Ion Bădică

RETRAGEREA

Fragment dintr'un episod

Era o clădire cenușie și lungă. În întunecătura părea neagră. Se deosebeau ferestrele largi, ca de spital și zidul negru și drept cum cotea după colț, într'un ochiu de geam cilpea o stea mărunță și galbenă.

Oamenii se schimbau de pe un picior pe altul. Sublocotenentul se rezemase de un copac și încremenise oblic; i se zăreau ochii lucind ca la pisici. Unul din coadă ofta rar. Noaptea curgea pe stradă ca o apă vâscoasă și neagră în care înnotau copaci de cărbune.

Orașul fusese inundat de tăcere.

Asta era retragerea.

Un om a început într'un timp să fluere. Din când în când sărăcit alături de voce groasă și dură:

— „Taci, măi!... și apoi, ce clădire fu asta, camarade?”

Omul nu răspunde imediat.

Era singurul care se putuse orienta precis în orașul acesta. Ii condusese pe străzi necunoscute și moarte, cu siguranța celui care cunoaște bine un lucru. Promise imediat sarcina să arunce clădirile mari în aer.

Rosti într'un târziu plictisit:

— Liceul, să trăiți!

Sublocotenentul avu subit impresia că omul fusese cănva mult timp pe aici. Încercă prin întunecătura să-l distingă obrazul dar nu reuși. Ii zări mâinile lungi, atârânănd moale dealundul trupului și avu o senzație nelămurită.

— Dumneata ai învățat aici?...

Celălalt răspunde sec:

Da, să trăiți! Aici...

Câțva timp se auzi cadența neregulată a oamenilor. Apoi deodată omul își îndreptă capul și arătă cu mâna înapoi, spre un gard rupt.

— Asta e poarta, — vorbea cu un om amețit, am învățat opt ani aici. Pe stânga e un gard viu. Câteodată înfloarea, domnule sublocotenent. Primăvara... Pe la sfârșitul lui Mai. Da, atunci, domnule sublocotenent!...

Se opri brusc. Părea că nu mai vrea să spună nimic; după câțiva pași sublocotenentul îl auzi șoptind:

— Dacă scap mă înscriu la liceu, domnule sublocotenent.

O iau dela capăt...

Tipă aproape imediat:

— Mai repede, domnule sublocotenent!

Sublocotenentul simți o nemulțumire vagă. Strigă la cei din față:

— Mărește pasul, camarade!

Oamenii pășiră dintrodată mai vioi. Cotiră pe un bulevard larg cu două șiruri de salcâmi prin mijloc. Se auzi din întunecătura și de departe un câine urlând a singurătate și aproape imediat cineva din rând izbucni în plâns.

— Care-i ăla, mă?, strigă omul din coadă și se repezi năuc printre ceilalți.

Izbucni în aceeași clipă o bubuitură. Orașul păru că se mișcă din loc. Tăgâni și o lumină și în ea liceul se arcui prin aer și se făcu bucăți.

Oamenii pășiră înaintea!

INIMI ÎN BEZNĂ!

Pe străzile scăldate în zăpușala cireșarului murmurul își desfăcea vioiu aripile ce acopeau tumultul șgomotos al trecătorilor; pe la colțurile însăgetate de arșiță mulțimea se îmbulzea... poate... să vadă mai bine ce se întâmplă?... Ici și colo sunau cuvinte rupte din gândurile îndepărtate ca și orizontul nesfârșit al albastrului titan unduios ce se unește, acolo departe cu bolta imensă, de unde soarele își aruncă olanda prin verziul frunzelor liniștite! De acolo de sus carul auriu schița un gest de amarănică ironie... în fața unui morman de pleavă răscolită de vântul nesățios. Dela un timp, revoltele parcă și ele brizele îmbietoare își luăeau pasul isbind mai crud fardul, minciuna și josnicia ce se ventiliau pe lângă cristalele umbrite dinadins. Strada dușnea de povara mulțimii și din hărmălaia nu se mai înțelegea decât un glas acut de răutate ce înțețea tot mai mult amarăciunea naturii nepăsătoare. Nu interesa aci nimeni și nimic și orice șgomot clocter se ispășea în abisul nesfârșit al apelor răscolite de valuri trecătoare ca și mulțimea pestriță a străzilor.

Apa suna ritmul simfoniei umplută de notele întâmplătoare șgomotoase, ușoare sau desnădăjduite ce stârneau jocul vioiu de murmur al sulletelor neștiutoare.

II.

Într'un colț deodată vălul mulțimii flutură năstrușnic la vederea a două petece triste, două vieți întunecate ce-și aninau cu neșiguranță pașii pe scoarța gloduroasă; revoltată îmbulzeca lăsbucni în mil și mil de șgomote goale, dogle de trufie, la vederea celor doi micuți ce sfingeau în melodia hărătită a unei armonici prăfuite și scofalăcită de durerea ce o apăsase de atâta timp, acela care au degetele nesigure infundau pe butonii fără străluciri în melodii stinse; bezna întinși lor curate!

„Iată orbii... țignală un glas ieșit din fundul sacului de pleavă și prin mișlocul mulțimii ațipită de răutate, sprijiniți pe bețele lor noduroase, ochii destulul crud, înaintau așale orbii; din timp în timp scoateau din fundul inimelor un apel rar, sfâșietor ce se pierdea ca și melodia armonicii în valul furios al mulțimii neîndurate... Dași, dași pentru orbii... țineau din răstimpuri micuții cerșetorii uluiți de teama beznii ce-și conjura. Trecătorii priveau duși schițând pe fețele schimonosite, din avariile câte un gest flegmatic de nepăsare ostând steril cu prefăcătorie obișnuită. În această grea atmosferă singur soarele își trimitea de pe tronul său, razele parcă mai blânde să mângâie calea întunecată a micuților ce nu ascundeau mai mult de douăsprezece toamne noroioase sub fețele lor supte de desnădejde... Așa mergeau neștiutoare; pe lângă cristalele vitrinelor ce rotăiau în imagini strălucite sau întunecate de aspectul curioșilor, și același hărătit moicomic de suferință scăldat în melodia tristă a armonicii mâna pașii sfârșiți pe sub pomii ce-și îmbinau pozoaba în murmur dulos pe urma lor, orbii.

Ob. Jipa

EM. ȘTEFANESCU

Fluturări de gânduri

Deapănă timpul fir lung și rășchitoarea vremii urzește necontenit destine. Pe răbojul nevăzut, s'au crestat în taină 50 de ani. Cinci zeci de primăveri, în cari copii gălăgioși cu flori de vioarele în păr și în ghiosdane hârtie proaspăt tipărită, cinci zeci de toamne pârguite au luminat și parfumat sobra cetate a culturii dobrogene.

Revăd pusderia mărunță cu pas sfios, înșirată timp de ore în șir — mânăta de fiorul cărții, vrăjită de melodia profesorilor — în drum spre școală. Și atâta freamăt, atâta veselie, atâta tinerețe s'a scurs năvalnic în galopul anilor grăbiți. Nu au rămas decât icoane vii, mărturii dragi a unor vremuri apuse. Stau înșirate după rang, pe altarele în care au pălăit torțele culturii, pe care s'au mistuit suflete de apostoli. Căci măreția acestei școli, vine dela mării profesori ce au înțeles menirea ei și-a lor. Lor le închin un imn de glorie eternă, într'o pioasă slujbă oficiată trecutului!

Gb. Coriolan, fire impunătoare printr'o vastă erudiție istorică, subtil conferențiar, făcea să vibreze inima micului școlar de gloria străbună. Un adevărat animator cultural, el era legătura trainică a cancelariei, a familiei celei mari. *Ion Benteoiu*, distinsul avocat și conferențiar, ca profesor de l. română, a știut să smulgă admirația elevilor prin lecțiile sale. Om de o mistică dorință, a înțeles să-și îmbrace numele ca poet în haina durabilă a tiparului, fiind unul din cel mai de seamă traducător: al poetului Heine. *C-tin Lăzărescu*, profesor de l. franceză, ale cărui lecții model au rămas neșterse în memoria generațiilor. *C-tin Mureșanu*, doctor în litere dela Geneva, autor a multe lucrări de pedagogie, printre cari „Pedagogie pittoresque” premiată de Academia Română. *Gb. Toma*, pe care îl văd și astăzi cu privirea-i adâncă...; el trece într'un ritm, ce pareă corespunde scandării vreunui vers. Este un profund cunoscător al antichității latine. *C-tinescu Pană*, ce își plimbă silueta masivă în ochii generațiilor în care a lăsat o amintire neștearsă, ca profesor de educație fizică și minte luminată, de o cultură solidă. *Gb. Carp*, pro-

fesor de desen, artist al cuvântului rostit, cu privirea răscolită de o mistică chemare, punea atâta suflet în relațiile lui cu elevii dragi și atât de viu retrăia poezia lui Coșbuc, al cărui interpret a fost. *Ion Fodor*, distinsul savant și profesor de geografie, va rămâne și el o enigmă pentru mulți, cu setea-i oarbă de a cunoaște. *N. Negulescu*, ce a înțeles spre ușurința elevilor, să-și tipărească cursuri noi de fizică, în manualele școlare. *N. Botez*, cu aceeași specialitate de fizico chimică a știut să muncească din răspuțeri pe ogorul școlar.

Și dacă atât nu-i de ajuns, nu avem decât a ne întreba: ce-au creiat acești mari profesori — pentru ca răspunsul să-l vedem înfăptuit în generațiile solide de intelectuali, oameni aleși, cu roșturi bine definite în viața statului nostru. Dar mai presus de toate, ei au săpat cu dalta sufletului lor, creind o atmosferă prielnică, în care au înflorit dragostea de știință și literatură. Au creiat noi militanți în slujba culturii, pe actualii noștri profesori. Au creiat un climat de gândire și simțiri; în care s'a format un poet, *Grigore Sălceanu*. Laureat al Academiei Române, premiat de Soc. Scriitorilor Români, autor dramatic admis de teatru Național din București, autor al operei „Poemul Creațiunii” inspirat din viața lui Isus, tipărit în fruntea „Convorbirilor literare” și elogiât de Academia Română, poet al mării consacrat de savantul Niculae Iorga — face cinste liceului și țării noastre.

Clipe dragi, elipe mărețe, ce ne-a fost dat să le trăim, noi a cincizecea generație, de când torța luminii aruncă pe țărmurile întunecatei mări euxine, flacărele-i binecuvântate. Clipe sfințite prin solemnitatea unor suflete de mult apuse, dar care sunt prezente la serbare. Clipe voi, ai căror fiori străbate ființa și fac sufletele să vibreze sonor, pe voi și însemnățile voastră am îmbrăcat-o în haina vie a cugetării duioase.

MIHAIL CAZACU

ZĂRI ALBASTRE

Revista societății culturale „Liceul Mircea cel Bătrân”

Apare sub conducerea unui comitet

Președinte: **Cuzacu Mihail** — Responsabil: **Jipa Gheorghe**

Redacția: Str. 11 Aprilie No. 8

